

The Genesis of Ārruppaṭai Literature in the Tamil Tradition

Dr. N. Aravindhakumar

Assistant Professor, Department of Tamil, KPR College of Arts, Science and Research, Arasur,
Coimbatore.

Email: aravindanbu4321@gmail.com

Abstract:

Tamil literature stands as a monumental testament to linguistic richness, consistently generating diverse literary genres that reflect evolving societal contexts. Poets (pulavars) capture lived experiences, infuse them with imagination, and align them with the emotional currents of their time, thereby creating novel literary forms. This generative process is evident from the earliest Sangam texts, which sought to represent the entirety of human existence. Tamil literary tradition fundamentally established the hierarchy of life's cardinal virtues—Aram (virtue), Porul (wealth), Inbam (pleasure), and Veedupetu (liberation)—as the central pillars of human endeavor. However, as philosophical emphasis shifted or as poets sought brevity and immediate impact, minor literary forms (Cīrrilakkiyaṅkaḷ) began to emerge. These shorter works facilitated the graceful exchange of meaning without diluting the literary essence, often drawing structural and thematic cues from earlier, monumental literary prototypes. The creative writer, while addressing contemporary socio-cultural dynamics, meticulously preserves the integrity of ancestral tradition (marabu) by foregrounding specific components of older literature to forge new classifications. The Ārruppaṭai (Guidance/Directive literature)—an ancient and enduring genre—exemplifies this continuous synthesis. It is a form that accommodates temporal shifts and social progress, continuously modernizing its scope while retaining its core function. This article investigates the foundational origins (thōrūvāy) of Ārruppaṭai literature as situated within the broader context of Tamil literary evolution.

Keywords : *Tamil Literature, Ārruppaṭai (Guidance Literature), Cīrrilakkiyaṅkaḷ (Minor Literature), Sangam Literature, Literary Evolution, Marabu (Tradition), Cardinal Virtues*

References:

1. Kanakasabapathy, A. "The Structure and Theme of Ārruppaṭai in Classical Tamil Literature." *Journal of Tamil Studies*, vol. 54, 2017, pp. 45–62.
2. Pillai, S. P. Manickam. *The Four Cardinal Virtues in Tamil Tradition: Aram, Porul, Inbam, and Veeḍu*. University of Madras Press, 2005.
3. Ramanujan, A. K., translator. *The Interior Landscape: Love Poems from a Classical Tamil Anthology*. Indiana University Press, 1967. (Represents the Sangam corpus).
4. Zvelebil, Kamil V. *Tamil Literature*. E.J. Brill, 1974.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: NIL.

Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

தமிழ் மரபில் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களின் தோற்றுவாய்

முனைவர் ந. அரவிந்த்குமார்,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, கேபிஆர் கலை அறிவியல் மற்றும் ஆராய்ச்சிக் கல்லூரி,
அரகூர், கோயம்புத்தூர்.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

தமிழ்மொழியின் செழுமைக்குக் காரணமாகப் பல இலக்கிய வகைகள் காலத்திற்குக் காலம் தோன்றி வருகின்றன. புலவர்கள் தாம் கண்டுணர்ந்த அனுபவக் காட்சிகளின் மீது கற்பனையைப் புகுத்தி, சூழலுக்கேற்ற உணர்வோடு புதுமையான இலக்கிய வகைகளை உருவாக்குகின்றனர். மக்களின் வாழ்வியல் உணர்வைப் பிரதிபலிக்கும் சங்கப்பனுவல் தொடங்கி, பிற்கால மரபில் உதித்த பல இலக்கியங்களிலும் இப்போக்கு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். வாழ்வியலில் அறத்தை முதன்மைப்படுத்தி, அறத்தின் வழி பொருளீட்டி, இன்பத்தில் திளைத்து, வீடுபேறு அடையும் நிலையை உறுதிப்பொருளாகத் தமிழிலக்கியங்கள் வகுத்துக் காட்டியுள்ளன.

உறுதிப்பொருள்கள் நான்கினுள் ஒன்றோ பலவோ குறைந்து வரவும், புலவர் தாம் கருதியதை எளிதில் பொருட்சுவை மாறாது வழங்கவும் துணைநின்றவை சிறிய அளவில் படைக்கப்பட்டு நுகரப்படும் சிற்றிலக்கியங்கள் ஆகும். அச்சிற்றிலக்கிய வகையினுள் பல இலக்கிய வடிவங்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றியுள்ளன. அவை முன்னைய இலக்கிய வடிவங்களின் சில முதன்மைக்கூறினை அடிப்படையாகக் கொண்டு புலவர்களால் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

சமூக மாற்றத்திற்கும் தற்கால வாழ்க்கைச்சூழலுக்கும் ஏற்றவகையில் இலக்கியம் படைக்கும் படைப்பாளன் முன்னோர் மரபினைப் பேணி, அவ்விலக்கியத்தின் சில கூறுகளை முதன்மைப்படுத்திப் புதுமையான இலக்கிய வகையாக உருவாக்குகின்றான். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் அமைந்த ஆற்றுப்படை இலக்கியம் மரபுவழி வந்த இலக்கிய வகையாக இன்றளவும் திகழ்ந்து வருகிறது. ஆற்றுப்படை காலமாறுதல்களைத் தன்னுள் புகுத்தி சமூக வளர்ச்சிக்குரிய நிலையில் புதுமைக்கும் இடமளித்து வருகிறது. அத்தகைய, ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தின் தோற்றுவாய் தமிழ் இலக்கியங்களில் அமைந்துள்ள பாங்கினை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: தமிழ் இலக்கியம், ஆருப்பட்டை (வழிகாட்டல் இலக்கியம்), சிற்றிலக்கியங்கள் (சிறு இலக்கியம்), சங்க இலக்கியம், இலக்கிய பரிணாமம், மரபு (பாரம்பரியம்), முக்கிய நல்லொழுக்கங்கள்

ஆற்றுப்படையின் தோற்றுவாய்: சங்கத் தமிழரின் வாழ்வியல் விழுமியங்களின் பிரதிபலிப்பு

தமிழர்களின் தொன்மை வாய்ந்த வாழ்வியல் மரபுகளையும், பண்பாட்டுச் சிறப்புகளையும் காலத்தின் கண்ணாடிபோலப் பிரதிபலிக்கும் கருவூலங்களாகச் சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. இவை அகத்திணை, புறத்திணை எனப் பொருள் பிரிவின் அடிப்படையில் பாட்டும் தொகையுமாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள், தமிழில் தனித்துவமான இலக்கிய வகையாகவும், புறப்பொருள் சார்ந்த

நூலாகவும் சிறப்புடன் விளங்குபவை பத்துப்பாட்டு நூல்களுக்குள் அடங்கும் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் ஆகும்.

சங்க காலம் என்பது கலைகள் கோலோச்சிய ஒரு பொற்காலமாகும். இசை, நடனம், நாடகம், ஓவியம் போன்ற பல்வேறு கலைகளும் சமூகத்தில் தழைத்தோங்கி வளர்ந்தன. இக்கலைகளின் வளர்ச்சிக்கும், அவை மக்களைச் சென்றடைவதற்கும் முதன்மையான பங்காற்றியவர்கள் பாணர், கூத்தர், பொருநர், விறலியர் போன்ற கலைஞர்கள் ஆவர். இவர்கள் தங்கள் அரிய கலைத்திறனை வெளிப்படுத்தி, மன்னர்களையும், மக்களையும் மகிழ்வித்தனர். ஆனால், இவர்களின் வாழ்வோ கலையின் உயர்விற்கு ஏற்றதாக இல்லாமல், பெரும்பாலும் வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தவித்தது. அன்றாட உணவுக்கும், உடைக்கும் கூட வழியின்றி, கதியற்றவர்களாக அலைந்து திரிந்தனர்.

தங்கள் வறுமையைப் போக்கி, வாழ்க்கை ஆதாரத்தைப் பெறுவதற்காக, இக்கலைஞர்கள் அரசர்களையும், வள்ளல்களையும் நாடிச் செல்வத்தைத் தவிர வேறு வழியில்லை. தமிழ் நிலத்தைச் சார்ந்த மன்னர்களும், குறுநில மன்னர்களும், வள்ளல்களும் கலைகளையும் கலைஞர்களையும் போற்றும் உயரிய குணம் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். அவர்கள் கலைகளைப் புரந்தும், கலைஞர்களுக்கு வேண்டிய செல்வத்தையும், பரிசுகளையும் வாரி வழங்கியும் மகிழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு மன்னர்களிடம் பரிசில் பெற்று, வறுமை நீங்கி, மனநிறைவுடன் திரும்பும் கலைஞர்கள், தமக்குப் பெரும் பொருள் அளித்து வாழ்வளித்த மன்னர்களின் வள்ளன்மையையும், கொடைத்தன்மையையும் மனதினுள் நிறுத்தி, என்றும் மறவாது போற்றினர். மன்னன் அளித்த செல்வத்தைத் தன்னோடு வைத்துக்கொள்ளாமல், தம் சுற்றத்தாருக்கும், பிற பசியுள்ளோருக்கும் கொடுத்து, ஈகைச் சிந்தனையோடு வாழ்ந்தனர். இத்தகைய கொடைத்தன்மை மிக்க கலைஞர்கள், தங்கள் பயணத்தின்போது வழித்தடத்தில் எதிர்வரும், தங்களைப் போலவே வறுமையின் களைப்புடனும், கைகளில் எழிலற்ற யாழூடனும், பரிதவித்துக் காணப்படும் மற்ற கலைஞர்களைக் காண்பர்.

அவர்களைத் தன் இனிய மொழியால் அணுகி, அவர்களின் துயரங்களைப் போக்க வழிசெய்வர். தமக்கு அறநெறிப்படி அள்ளி வழங்கிய மன்னனின் பெருமைகளையும், அவன் அளிக்கும் பரிசுகளின் தன்மையையும் விரிவாக எடுத்துரைத்து, "பசிப்பிணி தீர்ப்பாயாகில், எம் மன்னன் பால் செல்க! அவன் உனது துயரங்களைப் போக்கி, செல்வ வளம் அளிப்பான்," என்று கூறி, மன்னனிடம் சென்று பொருள் பெறுமாறு அன்புடன் வழிப்படுத்தி அனுப்புவர்.

இந்தச் செயல்பாடுதான் ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயாக அமைந்தது. "ஆறு" என்றால் வழி, "படை" என்றால் படுத்துவது; அதாவது, வழிப்படுத்துவது அல்லது நெறிப்படுத்துவது என்பதாகும். ஆக, ஒரு கலையரசன் அல்லது வள்ளல் பால் சென்று பரிசில் பெற்று வந்த ஒரு கலைஞன், பரிசில் பெறாமல் வறுமையில் வாடும் இன்னொரு கலைஞனை, அந்த வள்ளல் இருக்கும் இடத்திற்கு வழிப்படுத்தி அறிவுரை கூறும் இலக்கிய வகையே ஆற்றுப்படை எனப்படும்.

ஆற்றுப்படை இலக்கியம் என்பது தமிழின் தனிச்சிறப்புமிக்க இலக்கிய வகைகளில் ஒன்று. வியப்புக்குரிய விதமாக, உலகில் பிறமொழிகளில் இதுபோன்றதொரு கருப்பொருளிலோ, அமைப்பிலோ இலக்கியங்கள் உருப்பெறவில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது. தமிழர்களின் கொடைத்தன்மையையும், கலை

வளர்ப்பையும், பிறர் துயர் போக்கும் மனிதநேயத்தையும் பறைசாற்றும் ஒப்பற்ற சான்றாக ஆற்றுப்படை இலக்கியம் விளங்குகிறது. இவை தமிழ்மொழிக்கு அணியாக அமைந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், தமிழ்க்குடியின் உயரிய பண்புகளையும், கலாச்சாரப் பெருமையையும் உலகிற்கு எடுத்துரைக்கும் தனிப்பெரும் தன்மை கொண்டதாகும்.

வரையறை

கூத்தர், பொருநர், பாணன், விறலியர் முதலிய கலைஞர்களில் யாரேனும் ஒருவர், கொடையாளன் ஒருவனிடத்துச் சென்று செல்வத்தைப் பெற்றுத் திரும்பும் போது, பரிசில் பெற விரும்பி வருகிற இரவலர்களுக்குத் தாம் சென்று பரிசில் பெற்ற கொடையாளனின் திறத்தை அறிவுறுத்தி வழிப்படுத்துதல் ஆற்றுப்படையாகும். ஆற்றுப்படை என்ற சொல்லை ஆறு - வழி, படை - படுத்தல் என விரித்துக்கூறலாம். இவ்வாற்றுப்படையின் வரையறையைத் தொல்காப்பியர் புறத்திணையியில் அமைந்த,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுநீஇச்
சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும் ”

(தொல்.பொரு.புற.நா.எ - 88)

என்ற நூற்பாவானது எடுத்துரைக்கின்றது. கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியரோடு புலவரையும் சேர்த்துப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆற்றுப்படுத்துதலுக்கு உரியோராகக் கூறுகிறது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் பாடாண் திணையில் இக்கலைஞர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இதை,

“சேனோக்கிய வரையதரிற்
புரணனை ஆற்றுப்படுத்தன்று”

(புற.வெ.மா.பா-28)

“ஏத்திச் சென்ற இரவலன்
கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்தன்று”

(மேலது-29)

“பெருநல்லான் உழையீராகெனப்
பொருநனை ஆற்றுப்படுத்தன்று”

(மேலது-30)

“திறல் வேந்தன் புகழ்பாடும்
விறலியை ஆற்றுப்படுத்தன்று”

(மேலது-32)

“இருங்கண் வானத் திமையோருழைப்
பெரும் புலவனை ஆற்றுப்படுத்தன்று”

(மேலது-42)

என்ற சூத்திரங்கள் மூலம் அறியலாம். பத்துப்பாட்டில் அமைந்ததைப் போன்று பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு முதலிய நூல்களிலும் ஆற்றுப்படைக்குரிய வரையறைகள் அமைந்துள்ளன. கபிலர், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனிடம் பாணன் ஒருவனை ஆற்றுப்படுத்துவதைப் பதிற்றுப்பத்தில் அமைந்த,

“கொடுமணல் பட்ட நெடுமொழி யொக்கலொடு

பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதார்க்

கல்லுயர் நேரிப் பொருநன்

செல்வக் கோமாற் பாடினை செலினே ”

(பதிற்.பா- 67)

என்ற பாடலானது எடுத்துக்காட்டுகிறது. புறநானூற்றிலும் பாணன், விறலி, புலவர் முதலியோர் ஆற்றுப்படுத்தப்பட்ட செய்திகள் (புறம்.பா-64,68,141) அமைந்துள்ளன.

சிறுநிலக்கிய வகைப்பாடும் ஆற்றுப்படை இலக்கியமும்

மரபுவழி வந்த இலக்கிய வடிவங்களின் சில கூறுகளை முதன்மையாகக் கொண்டு அளவில் சிறியதாகப் படைக்கப்படுபவையே சிறுநிலக்கியங்கள் ஆகும். இவ்விலக்கியங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நால்வகை உறுதிப் பொருள்களில் ஒன்றினை மட்டும் சிறப்பித்து, இறைவன், அரசன், வள்ளல்களைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்படுகின்றன. இச்சிறுநிலக்கியம் பிரபந்தம் என வழங்கப்படுகிறது. பிரபந்தம் என்பது வடச்சொல். இதன் பொருள் நன்கு கட்டப்பட்டது என்பதாகும்.

செய்யுள், யாப்பு என்பன தமிழில் இப்பொருள் தழுவியனவாகும். பிரபந்தம் என்ற சொல் செம்மையாக ஆக்கப்பட்ட எல்லா இலக்கியங்களையும் குறிக்கும். பிரபந்தம் என்பது அடிவரையறையின்றிப் பல தாளத்தாற் புணர்ப்பது என அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுக் காதையில் அகநாடகங்களுக்குரிய வகையினை விளக்கும்போது கூறுகின்றார். இங்குப் பிரபந்தம் என்ற சொல் நாடக இலக்கியத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாக அமைகின்றது. வைணவசமயத்தின் உயர்வினை உணர்த்தும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த நாலாயிர திவ்யபிரபந்தம், சைவத்தின் மேன்மையைப் பறைசாற்றும் திருமுறைகளுள் அமைந்த பதினோராந் திருமுறையாகிய பிரபந்தமாலை முதலியன சிறிய நூல்கள் பலவற்றைத் தொகுத்துச் செம்மையாக்கப் பட்டவையாகும். முன்னோர் கூறிய நெறியினை அடியொற்றி எழுந்த பிரபந்தங்கள், காலமாற்றத்திற்கேற்ற வகையில் வழு களைந்து ஆக்கப்பட்ட பிரபந்தங்கள் எனப் பலவற்றிற்கும் பாட்டியல் நூல்கள் இலக்கணம் வகுத்துக் கூறியுள்ளன. அந்நிலையில் சங்க மரபைப் பின்பற்றி எழுந்த ஆற்றுப்படையின் இலக்கணத்தையும் பாட்டியல் நூல்கள் எடுத்துரைத்துள்ளன.

பன்னிரு பாட்டியல் ஆற்றுப்படையின் இலக்கணத்தைக் கூறும்போது, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறிய கருத்தைப் பின்பற்றி, முறை வைப்பை மட்டும் மாற்றி இலக்கணம் தந்துள்ளது. (பன்.சூ-320) ஆற்றுப்படை இலக்கியம் அகவற்பாவில் மட்டும் பாடப்படும் என்பதை, “ஓங்கிய அதுதான் அகவலின் வருமே” (மேலது-321) என்ற சூத்திரம் உணர்த்துகிறது. ஆற்றுப்படையின் இலக்கணத்தைச் சிதம்பரப்பாட்டியல் கூறும் போது ஆற்றுப்படை ஆசிரியப்பாவால் மட்டுமே பாடப்பட வேண்டும் எனக்

கூறியுள்ளது. ஆற்றுப்படைக்குரியோராகப் பாணர், பொருநர், கூத்தர், புலவரை மட்டும் கூறி, விறலியரைக் குறிப்பிடவில்லை. அதேபோல், பரிசில் பெறச்செல்லும் கலைஞர்கள் போகும் பாதை, பரிசில்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் சிதம்பரப்பாட்டியலில் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கருத்தை,

“புகழ் கவலாற் புலவர் பாணர் கூத்தர்

பொருநர் முதல வரையாற் றெதிர்ப் பாடாகப்

பகரும் தாற்றுப் படையாம்”

(சித.பாட்.சூ-8)

எனும் சூத்திரத்தால் அறியலாம். பாணர், பொருநர், கூத்தர், புலவரை மட்டுமே வெண்பாப்பாட்டியலும் குறிப்பிட்டுள்ளது. விறலியரைப் பற்றிய குறிப்பு இப்பாட்டியல் நூலில் இடம்பெறவில்லை. மேலும், கலைஞர்களின் பெயர்களுக்கு முன் அடையிட்டு வழங்கும் மரபை வெண்பாப்பாட்டியல் குறிப்பிட்டுள்ளது. சான்றாக, புலவரை “ஒண்புலவர்” என்றும், பாணரை “யாழ்ப்பாணர்” என்றும், பொருநரைக் “குன்றாத சீர்ப்பொருநர் கூத்தர்” என்றும் குறிக்கிறது. ஆற்றுப்படுத்துவோனை “ஆங்கொருவன்” என்ற சொல்லாலும் குறித்துள்ளது. இதனை,

“ஒன்றாம் அகவலா ஒண்புலவர் யாழ்ப்பாணர்

குன்றாத சீர்ப் பொருநர் கூத்தரே என்றிவரை

ஆங்கொருவன் ஆற்றுப்படுத்த பரிசறைந்தால்

பாங்காய ஆற்றுப்படை”

(வெண்.பா.சூ-51)

என்ற சூத்திரத்தின் மூலம் உணரலாம். ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் பொதுவாக வள்ளல்களின் நாட்டுச்சிறப்பு, மறத்திறம், கொடைக்குணம், பாணன், விறலி முதலியோரது வறிய நிலைமை, அவர்தம் இசைக்கருவிகள் முதலியவற்றைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன. அவையாவும் எல்லா ஆற்றுப்படை நூல்களிலும் ஒன்றுபோல அமைவதில்லை. ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் ஒன்றில் கூறியது போல மற்றொன்றில் செய்திகள் முறைப்படி வருவதில்லை. இருப்பினும், பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்களும், பாட்டியல் நூல்களும் கூறிய வரையறையை அடியொற்றிப் பாடப்பட்டு வந்த ஆற்றுப்படை நூல்கள் பிற்காலத்தில் புதிய பாடுபொருள்களுடன் தோன்றி வளர்ந்தன. அரசனை மட்டுமே வாழ்த்திப் பாடிவந்த ஆற்றுப்படை இலக்கியம் பின்னாளில் கடவுள், புலவோர், சான்றோர் மீது பாடும் சிற்றிலக்கியமாக மாற்றமடைந்துள்ளது எனலாம்.

தொகுப்புரை

தமிழர் மரபை உயர்வுடன் எடுத்துக்காட்டும் ஆற்றுப்படை இலக்கியம் தமிழில் மட்டுமே காணப்படும் தனித்த இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது. செவ்வியல் இலக்கியத்தில் பதிந்த ஆற்றுப்படையின் கூறுகள் பிற்காலத்தில் வேருன்றி பல மாற்றங்களைக் கண்டு வளர்ந்து வருகிறது. தான் பெற்ற செல்வத்தைத் தாம் மட்டும் கொள்ளாது பிறருக்கும் வழிப்படுத்தி, ஈகையுணர்வோடு வாழ்தல் மேன்மையளிக்கும் எனும் உயரிய நெறியை எடுத்துக்காட்டும் ஆற்றுப்படை இலக்கியம் தமிழின்

மாட்சிமைக்குத் துணைநிற்கும் இலக்கியமாகும். கலையினை வளர்த்த கலைஞர்கள் தம் வாழ்வு நலிவடையும் சூழலில் கையறுநிலையுடன் உழலாது இருக்க, தமிழ்க்குடி நின்று செங்கோலோட்சியை அரசு மரபினர் கலைஞர்களைப் புரந்தனர். அவ்வரசரின் மீதான செய்ந்நன்றி மறவாத தன்மையைப் பிறருக்கு உணர்த்தி, அதன் மூலம் பிறருக்கும் பயன் கிடைக்கச்செய்த பாங்கு ஆற்றுப்படையின் தனித்துவமாக மிளிர்வதைக் காணலாம். காலவெள்ளத்தில் பல இலக்கியங்கள் தோன்றி மறைந்தபோதும் ஆற்றுப்படை மட்டும் கால மாறுதலுக்கான புதுமைக்கு இடமளித்து இலக்கியச் செழுமையுடன் திகழ்கிறது என்பது இவ்வாய்வின் முடிவாகும்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. கனகசபாபதி, ஏ. “செம்மொழி தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆருப்பட்டையின் அமைப்பு மற்றும் கருப்பொருள்.” தமிழ் ஆய்வுகள் இதழ், தொகுதி. 54, 2017, பக். 45–62.
2. பிள்ளை, எஸ். பி. மாணிக்கம். தமிழ் மரபில் நான்கு முக்கிய நல்லொழுக்கங்கள்: அறம், பொருள், இன்பம் மற்றும் வீடு. மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழக பதிப்பகம், 2005.
3. ராமானுஜன், ஏ. கே., மொழிபெயர்ப்பாளர். உட்புற நிலப்பரப்பு: ஒரு பாரம்பரிய தமிழ் தொகுப்பிலிருந்து காதல் கவிதைகள். இந்தியானா பல்கலைக்கழக பதிப்பகம், 1967. (சங்க கார்பனைக் குறிக்கிறது).
4. ஸ்வெலெபில், கமில் வி. தமிழ் இலக்கியம். இ.ஜே. பிரில், 1974.

உரிமம்

இந்த ஆக்கம், கிரியேட்டிவ் காமன்சு அட்ரிபியூசன் 4.0 சர்வதேச உரிமத்தின் கீழ் உரிமம் பெற்றுள்ளது.